

HET IS GEZIEN DOOR FRANS LASÈS

EXPO

Al meer dan twintig minuten zit ik op hem te wachten. Voor de zekerheid nog maar eens in mijn agenda kijken. Het staat er echt: *woensdag 14.00 uur, Jurgen in Galerie Weerdruk*. Hoewel de expositieruimte normaal gesproken alleen op zaterdagen en zondagen geopend is, kunnen belangstellenden voor andere dagen een afspraak maken. De kleine galerie aan het Entrepotdok wordt gerund door kameraad Martin Veltman. Zijn typografische atelier heeft hij recentelijk als weekendgalerie ingericht. Na met een paar exposities proefgedraaid te hebben leek het hem een aardig idee als wij ons, als creatief gezin, zouden presenteren. En dus treden wij – onder de titel *Lasès in tripla* – voor de duur van drie weken met ons werk naar buiten. Ieder van ons krijgt een eigen wand. Echtgenote Janne heeft hem gevuld met nieuwe schilderijen en getekende portretten. Dochter Terra exposeert voor het eerst haar fotowerk. En ik ben in mijn archief gedoken. Op beeldschermen toon ik een selectie uit vijftig jaar televisievormgeving en *Villa Achterwerk*-programma's. Aan de wand hangen mijn culturele affiches en op een plank eronder heb ik mijn boeken uitgesteld. Heel verrassend om alles eens bij elkaar te zien. Om de wachttijd te doden zet ik de boeken nog even iets rechter dan ze al stonden. Ik tel de rode stippen onder de verkochte werken. En dan – een halfuur later dan afgesproken – komt Jurgen, een vriend van een vriend, de galerie binnengestrompeld. Oei! Dat ziet er niet al te best uit. Zijn bebloede rechterarm en -been lijken het zwaar te verduren te hebben gehad. Zijn hand is flink geschaafd en ik zie een wond aan zijn voorhoofd.

'Sorry dat ik wat later ben,' zegt hij gespeeld opgewekt. 'De brug stond open.'

'Wat is er in godsnaam met jou gebeurd?' vraag ik en bied hem een stoel aan. 'Gaat het wel goed met je?'

Als hij zit, begint hij te vertellen. Hij klinkt behoorlijk aangedaan. 'Ik was met de fiets onderweg hiernaartoe. Bij het Weesperplein wilde ik rechts afslaan, de Sarphatistraat in. Maar precies toen ik de bocht nam, had een andere fietser zich tussen mij en de stoep gewurmd en probeerde mij nog snel in te halen. Die had ik even niet zien aankomen. Dus knalden wij keihard tegen elkaar, waardoor ik met fiets en al boven op haar donderde. Samen tegen het asfalt. Het was een jonge meid, begin twintig schat ik. "Wat doe jij nou?" schreeuwde ik, terwijl ik verging van de pijn. Waarop zij zei: "Jij stak je hand niet uit, lul." Maar zij haalde mij godverdomme rechts in. Toen ik probeerde op te staan, zat mijn voet bekneld tussen de spaken van haar achterwiel. Op dat moment kwamen er een stuk of vier jongens aangerend.

Met moeite lukte het mij om mijn voet los te krijgen.

"Gaat-ie? Heb je je erg zeer gedaan?" Maar dat bleek niet tegen mij te zijn. Zij vochten er bijna om wie die meid overeind mocht helpen. Toen ze op haar benen stond vroegen ze haar: "Moet je nog ver? Zullen we anders even met je meelopen?" Maar zij mankeerde niks. Ze bedankte, stapte op haar fiets en reed weg. De heren dropen af zonder zich om mij te bekommeren. Uiteindelijk ben ik zelf overeind gekrabbeld en heb ik me als een honderdjarige hiernaartoe gesleept. Mijn fiets staat daar nog met een flinke slag in het wiel. O ja, die vlekken op mijn broek en op mijn mouw zijn niet van het bloed. Want – dat is nog het ergste – die fles wijn voor je heeft het dus niet overleefd. Hoe is het verder? Ziet er goed uit hier.'

illustratie Peter van Hugten

